

*Na een leven op deze aarde
vol van leed en pijn
komt er één met veel meer waarde
nu je daar met je ouders herenigd zult zijn.*

Op 10 augustus 2007 is er op 58- jarige leeftijd plotseling een einde
gekomen aan het leven van onze lieve neef

Cornelis Nicolaas Gerardus Ooijevaar

- Kees -

Zoon van
Gerard Ooijevaar † en Truus Ooijevaar-de Graaf †

Neven en nichten

Castricum, Overtoom 25

Correspondentie-adres:

N.A. de Graaf

Jan Hobergstraat 9

1901 PK Castricum

Voorafgaand aan de uitvaartdienst is er van 10.00 tot p 10.25 uur gelegenheid
tot afscheid nemen in uitvaartcentrum De Jongh, Dorpsstraat 113a te Castricum.

De uitvaartdienst wordt gehouden woensdag 15 augustus om 10.30 uur in de
St. Pancratiuskerk, Dorpsstraat 115 te Castricum. Aansluitend begeleiden wij
Kees naar zijn laatste rustplaats op het parochiekerkhof aldaar.

Na de begrafenis is er gelegenheid tot condoleren.

Bij de begrafenis van Kees Ooijevaar

Lieve mensen,

Wat totaal onverwacht dat wij hier nu bij elkaar moeten komen om afscheid te nemen van Kees Ooijevaar. Wat triest, en wat moeilijk.

Triest, natuurlijk, omdat het vandaag de dag veel te vroeg is om op 58 jarige leeftijd te overlijden, en moeilijk, - durf ik te zeggen - , omdat ik denk dat niemand hier aanwezig eigenlijk goed weet wat we nu moeten denken of voelen bij deze plotselinge dood van Kees . . .

Iedereen hier aanwezig kende Kees, in meer of mindere mate, maar niemand, - echt niemand van ons - wist wat er in Kees omging:

Niet die weinige mensen die zich begaan voelden met hem, die hem zo af en toe eens opzochten voor een praatje of die hem hielpen met een klusje hier of daar.

Niet Alie de Graaf, die toch de enige was die door Kees zo dicht bij hem en zijn spulletjes werd toegelaten, dat zij hem, - zelfs na de dood van zijn ouders - , nog kon helpen bij het doorwerken van zijn huisje en het verzorgen van zijn was.

Zélf zijn eigen ouders niet, die, - beiden tot hun eigen dood aan toe - , hun uiterste best hebben gedaan om Kees zo goed mogelijk bij te staan en te begeleiden. Ook zij konden slechts proberen om een voorstelling te maken van wat er in hemelsnaam allemaal in het hoofd van Kees omging. Een taak die loodzwaar en enorm vermoeiend geweest moet zijn.

Zélf Kees, kon door zijn ziekte geen overzicht, - laat staan enige orde - , creëren in dat wat er onophoudelijk op hem afkwam, en in hetgeen er afspeelde in zijn hoofd.

Wat moet dat een angst en een onrust hebben veroorzaakt. Om je constant belaagd te voelen, om continue op je hoede te moeten zijn en om altijd maar te moeten proberen te begrijpen wat al die flarden van onsamenhangende gegevens en al die verontrustende stukjes van informatie betekenen die op je afkomen . . .

Wat moet je er mee doen, hoe moet je er op reageren en hoe moet je je er tegen beschermen? En dat dan 24 uur per dag, jaar in, jaar uit, zijn hele volwassen leven lang . . .

Kees wist het niet, Kees kon het niet. Hij stond voor een onmogelijke taak, en hij stond daarin helemaal alleen, want er was niemand die ook maar enig inzicht had in wat Kees allemaal doormaakte, laat staan dat er ook maar iemand was die hem kon helpen. Hij was daarin onnoemelijk eenzaam, hulpeloos en soms ook desperaat . . .

Daarom is het zo verschrikkelijk moeilijk voor ons, om uit te maken hoe en wat te voelen, en wat te denken bij de dood van Kees . . .

Kees Ooijevaar, wat een aardige, lieve, goudeerlijke en enthousiaste jongen. Wat een intelligente, godlievende, zachtaardige en gastvrije man.

Ik ben blij dat ik, zo'n tien jaar geleden, Kees, en zijn moeder, tante Truus, heb mogen ontmoeten en sindsdien een klein beetje deelgenoot van hun leven heb mogen zijn. Wat een bijzondere mensen. Lang niet genoeg, maar toch zo af en toe, bezocht ik Kees, al of niet met mijn gezinnetje, en praatten we over wat er op dat moment in hem omging. Soms vielen er dan kleine stukjes van die enorm complexe legpuzzel van zijn leven op hun plaats . . . om vervolgens alleen maar ruimte te bieden voor meer vragen. Vragen waarvan ik niet de illusie had dat die ooit beantwoord zouden worden.

Kees werd in 1948 geboren in zijn ouderlijk huis aan de Overtoom te Castricum. Hij was de zoon van Gerard Ooijevaar en Truus Ooijevaar - de Graaf. Wat waren zijn ouders blij en trots met deze lieve jongen die al gauw deed blijken dat hij heel leergierig en bijzonder intelligent was. Na het Pius X college in Beverwijk met zeer goede resultaten te hebben doorlopen begon hij in de roemruchte jaren zestig aan een veelbelovende studie aan de TH te Delft. Ik heb van Kees heel wat verhalen gehoord over het studentenleven aldaar en soms zelfs over zijn betrokkenheid bij het studentenverzet dat in die jaren van flower-power en socialisering plaatsvond.

Nog voor dat hij zijn studie had afgerond ging hij zijn dienstplicht vervullen en het was ook rond die tijd dat de eerste tekenen van Kees zijn ziekte zich aftekenden. Hij bleek aan schizofrenie te lijden en dit zorgde er voor dat hij zijn studie nooit heeft af kunnen ronden.

In eerste instantie heeft Kees nog wel een baan bij de posterijen gehad en een baan in de reparatie van elektronica, maar uiteindelijk werd de invloed van zijn ziekte zo ingrijpend, dat een werkzaam leven niet meer tot de mogelijkheden behoorde.

De belofte van een fantastische toekomst in de elektrotechniek was als een nachtkarsje uitgegaan en Kees kon niet anders dan zich terugtrekken uit het dagelijks leven; een wereld die hem steeds meer als bedreigend en verontrustend voorkwam.

In de veilige nabijheid van zijn ouders, en dankzij hun nimmer aflatende zorg voor Kees, werd het voor hem mogelijk om zich staande te houden aan het randje van de maatschappij. Zijn ouderlijk huis werd zijn schuilplaats, zijn rustplek, zijn toevluchtsoord. Weg van alle invloeden van buitenaf die hem zo ongelooflijk onrustig maakten . . .

Hier en daar waren best er wel lichtpuntjes en momenten van geluk ...
(Als zijn toestand daar op dat moment ruimte toe bood . . .)

Ik denk daarbij aan de mooie momenten uit zijn studietijd, zijn vrienden Wim en Bart die hij tot het laatst toe daaraan over gehouden heeft, zijn vakantie met zijn vriendin Cokkie, zijn reis naar Finland, en zijn uitvindingen op het gebied van de elektrotechniek.

Verder denk ik dat Kees geluk en voldoening vond in zijn liefde voor zijn ouders, zijn vaste geloof in God, en zijn overtuigde betrokkenheid bij de minder bedeelden op deze aarde.

Ik denk dat er weinigen zullen zijn die zoveel donaties aan goede doelen deden als Kees . . .

Hij was een groot voorstander van milieuvriendelijke energie, het gebruik van spaarlampen en steunde instanties als Greenpeace, Amnesty International en het Comité Nederland Vietnam.

Ik kon jaloers zijn op zijn parate kennis en het gemak waarmee hij de piano bespeelde. Ik kon geamuseerd en geïntrigeerd zijn door zijn uitleg van de formules die hij had toegepast toen hij zijn moeder op haar 80e verjaardag met zeven mooie rozen had verrast . . .

Als het goed met hem ging kon hij mooie en boeiende verhalen vertellen, waar vaak nog komische kwinkslagen in verweven zaten ook.

Maar als het slecht met hem ging dan raakte hij hopeloos verstrikt in een wirwar van tientallen rondkaatsende gedachten, zo erg dat hij uiteindelijk alleen nog maar totaal afwezig voor zich uit kon zitten staren.

Op die momenten vroeg ik me wel eens af voor wie dit nu vermoeiender was, voor de toehoorder, of voor de verteller . . .

Zó, was volgens mij het leven van Kees, een leven van zo nu en dan een mooi moment, afgewisseld door vele diepe dalen waar bijna niet uit te klimmen viel.

Het ene moment kwam je hem vrolijk zwaaiend op straat tegen en het andere moment lag alle leed van de wereld weer op zijn schouders.

Als we zes keer op een dag langs zijn huisje fietsten, zwaaiden we die dag zes keer naar Kees, en zwaaide hij zes keer terug, of het nu goed met hem ging of niet . . .

Nu is het huisje plotseling leeg . . . en ik weet niet of ik daar, voor Kees, nu blij mee moet zijn, of niet . . .
Dit was niet het leven dat je iemand zou toewensen, het was moeilijk en zwaar, niet alleen voor jou Kees, maar ook voor je ouders; jou zien lijden was lijden voor hen.

Nu zijn jullie weer bij elkaar en hopelijk is dit de start van iets met veel meer waarde. Ik wens jullie alle geluk toe, en de rust die jullie tot nog toe zo heel erg moesten missen . . .

Dag vriend Kees, ik zwaai nog één keer naar je . . .